

Minister Klimatu i Środowiska

DGK-WK-II.760.42.2023.8
2722023.12796670.10490066

Urząd Miejski w Łazach
Kancelaria Ogólna

08. SIE. 2024

wplynęło dnia

Licz. zał.

Podpis

Warszawa, 01-08-2024

DECYZJA

Działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r., poz. 572) i art. 29 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2023 r., poz. 633 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku Ferrite Resources Polska sp. z o.o. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Ministra Klimatu i Środowiska znak: DGK-VI.4770.40.2018.MK.9 z dnia 02 czerwca 2023 r. o odmowie udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu w obszarze „Gołuchowice-Poręba-Siewierz”, położonym na terenie gmin: Siewierz, Łazy, Poręba, miasta na prawach powiatu Dąbrowa Górnicza, w powiecie będzińskim i zawierciańskim w województwie śląskim,

utrzymuję w mocy w całości

decyzję Ministra Klimatu i Środowiska znak: DGK-VI.4770.40.2018.MK.9 z dnia 02 czerwca 2023 r. o odmowie udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu w obszarze „Gołuchowice-Poręba-Siewierz”, położonym na terenie gmin: Siewierz, Łazy, Poręba, miasta na prawach powiatu Dąbrowa Górnicza, w powiecie będzińskim i zawierciańskim w województwie śląskim.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 12 lipca 2018 r. Ferrite Resources Polska Sp. z o.o. zwróciła się do Ministra Środowiska (aktualnie: Minister Klimatu i Środowiska) o udzielenie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu w obszarze „Gołuchowice-Poręba-Siewierz”, położonym na terenie gmin: Siewierz, Łazy, Poręba, miasta na prawach powiatu Dąbrowa Górnicza, w powiecie będzińskim i zawierciańskim w województwie śląskim. Przy piśmie z dnia 28 września 2018 r. Spółka przedłożyła uzupełnienie do wniosku załączając

dodatkowe dokumenty.

Pismem z dnia 16 października 2018 r. organ koncesyjny wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku poprzez przedstawienie dowodów posiadania środków zapewniających prawidłową realizację planowanej działalności oraz przedstawienie wypisu z ewidencji gruntów. Spółka pismem z dnia 26 listopada 2018 r. przedstawiła dokumenty ujęte w wezwaniu z dnia 16 października 2018 r.

Organ koncesyjny pismem z dnia 27 lutego 2019 r. poinformował spółkę o ukazaniu się w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska ogłoszenia, o którym mowa w art. 28i ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. z 2023 r. poz. 633 z późn. zm.), dalej jako: „P.g.g.”

Pismem z dnia 20 września 2019 r. organ koncesyjny wezwał Spółkę o zajęcie stanowiska w sprawie planowanych do wykonania robót i prac geologicznych. Spółka zajęła stanowisko w przedmiotowej kwestii pismem z dnia 20 grudnia 2019 r., doprecyzowując zapisy wniosku oraz projektu robót geologicznych.

Zgodnie z art. 23 ust. 2 pkt 1 P.g.g. organ koncesyjny w toku postępowania zasięgnął opinii Burmistrza Miasta i Gminy Siewierz, Burmistrza Miasta Poreba, Burmistrza Łaz oraz Prezydenta Miasta Dąbrowy Górniczej. Projekt rozstrzygnięcia został negatywnie zaopiniowany przez Burmistrza Miasta i Gminy Siewierz (postanowienie z dnia 13 stycznia 2023 r., znak: PP.6523.1.2023), Burmistrza Miasta Poreba (postanowienie z dnia 11 stycznia 2023 r., znak: OŚ.6524.0001.2023) oraz Burmistrza Łaz (postanowienie z dnia 16 stycznia 2023 r., znak: WK-OŚ.6523.1.2023). Prezydent Miasta Dąbrowy Górniczej pozytywnie zaopiniował projekt koncesji (postanowienie z 13 stycznia 2023 r., znak: WOŚ.650.1.2023.KP).

W postanowieniu z dnia 13 stycznia 2023 r., znak: PP.6523.1.2023 Burmistrz Miasta i Gminy Siewierz zwrócił uwagę, iż projektowany obszar badań objęty jest 9 obowiązującymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego i tylko częściowo znajduje się na terenach nieobjętych takimi planami. W postanowieniu wskazano na kolizję projektowanej działalności oraz jej następstw z przyjętymi kierunkami zagospodarowania przestrzennego, podnosząc równocześnie argument, iż w następstwie udokumentowania dodatkowych zasobów rud cynku i ołowiu dodatkowemu ograniczeniu ulegną możliwości rozwojowe gminy. Podniesiono również, iż teren objęty projektem koncesji znajduje się w obszarze Głównego Zbiornika Wód Podziemnych 454 Olkusz-Zawiercie, dalej jako: „GZWP 454” który zasila w wodę pitną cały obszar miasta i gminy. Burmistrz Miasta i Gminy Siewierz w

postanowieniu wskazał także, iż jako organ, mając na uwadze dobro społeczne oraz dbałość o środowisko naturalne i kierunki rozwoju gminy, jest przeciwny przyszłej działalności eksploatacyjnej będącej możliwym następstwem projektowanej koncesji. Wskazał on równocześnie, iż inwestor powinien być świadomy, iż działania, które podejmuje oraz związane z tym koszty nie mogą stanowić argumentu zmuszającego władze samorządowe do późniejszego uzgodnienia działalności wydobywczej.

Burmistrz Miasta Poręba w postanowieniu z dnia 11 stycznia 2023 r., znak: OŚ.6524.0001.2023 wskazał jako główny powód negatywnego stanowiska kwestie związane z wodami podziemnymi oraz obawy o kontynuowanie projektowanej działalności poprzez przejście w późniejszym czasie do działalności wydobywczej. Burmistrz wskazał również, iż Rada Miasta Poręba powzięta w dniu 28 października 2019 r. uchwałę nr XII/131/19, a Burmistrz Miasta Poręba poparł Uchwałę Rady Powiatu, które to sprzeciwiają się budowie kopalni rud cynku i ołowiu na Jurze Krakowsko-Częstochowskiej. Burmistrz podniósł również, iż projektowana działalność rozpoznawcza jest sprzeczna zarówno z oczekiwaniami społeczności lokalnej, jak i władz samorządowych.

Burmistrz Łazy zajmując negatywne stanowisko w postanowieniu z dnia 16 stycznia 2023 r., znak: WK-OŚ.6523.1.2023 wskazał na potencjalne zagrożenie dla zasobów wodnych, w szczególności GZWP 454. Powołał się przy tym na Uchwałę nr VI/21/40/2020 Sejmiku Województwa Śląskiego dotyczącą apelu ochrony na terenie gmin powiatu zawierciańskiego zasobów bogactw naturalnych i wspomnianego GZWP 454. Wskazał ponadto, iż planowana działalność odbije się negatywnie na walorach ekologicznych oraz atrakcyjności terenów wypoczynkowo-rekreacyjnych i mieszkaniowych w gminie Łazy. Podkreślił również sprzeciw społeczności lokalnej względem dalszych badań poszukiwawczych oraz ewentualnych lokalizacji wydobywania kopalin na terenie gminy.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego decyzją z dnia 02 czerwca 2023 r. znak: DGK-VI.4770.40.2018.MK.9 Minister Klimatu i Środowiska odmówił udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu w obszarze „Gołuchowice-Poręba-Siewierz”, położonym na terenie gmin: Siewierz, Łazy, Poręba, miasta na prawach powiatu Dąbrowa Górnicza, w powiecie będzińskim i zawierciańskim, w województwie śląskim. W uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia organ wskazał, iż zgodnie z art. 29 ust. 1 P.g.g. (w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji organu z dnia 02 czerwca 2023 r. znak: DGK-VI.4770.40.2018.MK.9) jeżeli zamierzona działalność sprzeciwia się interesowi publicznemu, w szczególności związanemu z bezpieczeństwem państwa w tym z interesem surowcowym państwa lub ochroną środowiska, w tym z racjonalną gospodarką złożami

kopalin, bądź uniemożliwiłoby wykorzystanie nieruchomości lub obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z ich przeznaczeniem określonym odpowiednio przez miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, plany zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej lub przepisy odrębne, a w przypadku braku tych planów - uniemożliwiłoby wykorzystanie nieruchomości lub obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej w sposób określony w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub w przepisach odrębnych, organ koncesyjny odmawia udzielenia koncesji.

W tym stanie rzeczy organ koncesyjny winien był rozważyć zasadność udzielania omawianej koncesji w kontekście dwóch aspektów: ochrony środowiska z uwzględnieniem interesu publicznego oraz przyszłej możliwości eksploatacji udokumentowanych zasobów rud Zn-Pb. W zakresie pierwszego z podniesionych powyżej aspektów Minister wskazał, iż co do zasady wydawanie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż leży w interesie Skarbu Państwa, który za pomocą wskazanego narzędzia pozyskuje informację geologiczną. Docelowo jednak udokumentowanie złoża kopaliny jest częścią procesu, który finalnie podporządkowany jest zagospodarowaniu udokumentowanych zasobów kopaliny. Udokumentowane złoża kopalin podlegają ochronie, zgodnie z art. 95 P.g.g. (w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji organu z dnia 02 czerwca 2023 r. znak: DGK-VI.4770.40.2018.MK.9) poprzez obowiązek ich ujawniania w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz planach zagospodarowania przestrzennego województw. Takie działanie ma na celu zachowanie strategicznego znaczenia dla gospodarki kraju udokumentowanych złóż kopalin, które przy sprzyjających warunkach ekonomiczno-gospodarczych, środowiskowych i technologicznych mogą w bliższej lub dalszej przyszłości podlegać eksploatacji. Jednakże w rozpoznawanej sprawie sama przyszła eksploatacja może budzić wątpliwości związane z kwestiami ochrony środowiska. Szczególną rolę odgrywa tu lokalizacja GZWP 454 oraz sąsiedztwo terenów ochrony pośredniej stref ochronnych ujęć w Dąbrowie Gómiczej - Ujejscu i Dąbrowie Gómiczej - Tucznawie. Prezentowane kwestie są powodem zdecydowanego negatywnego stosunku lokalnych społeczności i władz samorządowych do jakichkolwiek działań zmierzających do udokumentowania dodatkowych zasobów rud Zn-Pb, a tym bardziej ich eksploatacji. Wyraz tego znajduje się także w stosownych uchwałach władz samorządowych. Jednoznaczne stanowisko samorządu, wskazuje na społeczną kontrowersyjność projektu i jego negatywny odbiór przez lokalne społeczności. Jednocześnie organy współdziałające wskazują na interes społeczny leżący w zachowaniu dotychczasowych kierunków rozwoju gmin, który

to nastawiony jest na działalność mieszkaniową oraz wypoczynkowo-rekreacyjną. Nie bez znaczenia pozostają również jednoznaczne deklaracje sprzeciwu wobec przyszłej działalności eksploatacyjnej, co przekłada się samoistnie na znaczne podniesienie ponoszonego ryzyka oraz potencjalnych kosztów będących po stronie inwestora.

W odniesieniu do drugiego aspektu Minister wskazał, iż możliwe zagospodarowanie rudy cynku i ołowiu w omawianym obszarze niewątpliwie może stanowić zagrożenie dla środowiska naturalnego i w szczególności oddziaływać na wody użytkowe związane z GZWP 454. Zagadnienie to jest ogólnie znane z bieżących przykładów funkcjonowania, a następnie likwidacji kopalń cynku i ołowiu w Polsce. Lokalizacja obszaru badań oraz położenie udokumentowanych złóż rud Zn-Pb „Siewierz”, „Gołuchowice” oraz „Poręba” wskazuje na duże prawdopodobieństwo znacznej ingerencji w środowisko naturalne, szczególnie w środowisko wodne – co stanowi kluczowy czynnik poddający w wątpliwość możliwość zrównoważonego zagospodarowania udokumentowanych zasobów rud Zn-Pb, zwłaszcza w kontekście pogodzenia, sprzecznego interesu publicznego wynikającego z potrzeby ochrony zasobów GZWP 454.

W świetle powyższego mając na uwadze interes publiczny organ przychylił się tym samym do stanowiska przedstawionego przez Burmistrza Miasta i Gminy Siewierz, Burmistrza Miasta Poręba oraz Burmistrza Łaz wyrażających sprzeciw wobec projektowanej działalności.

W dniu 06 lipca 2023 r. do Ministra Klimatu i Środowiska wpłynął wniosek Ferrite Resources Polska sp. z o.o., o ponowne rozpatrzenie sprawy od decyzji Ministra Klimatu i Środowiska znak: DGK-VI.4770.40.2018.MK.9 z dnia 02 czerwca 2023 r. o odmowie udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu w obszarze „Gołuchowice-Poręba-Siewierz”, położonym na terenie gmin: Siewierz, Łazy, Poręba, miasta na prawach powiatu Dąbrowa Górnicza, w powiecie będzińskim i zawierciańskim w województwie śląskim. Wskazanej decyzji Skarżąca zarzuciła naruszenie następujących przepisów prawa, a to:

- a) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 29 ust. 1 P.g.g. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że możliwe jest oparcie decyzji odmownej w zakresie udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż na okolicznościach *in casu* nieobjętych przedmiotem postępowania, tzn. w oparciu o ogólnie i dowolne tezy dotyczące wydobywania kopaliny ze złożeń, podczas gdy wydobywanie kopaliny ze złożeń jest odrębnym rodzajem działalności, które nie było przedmiotem wniosku strony, a tym samym postępowania,

- b) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 29 ust. 1 P.g.g. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że działalność polegająca na poszukiwaniu i rozpoznawaniu rud cynku i ołowiu może być już na tym etapie sprzeczna z interesem publicznym, podczas gdy działalność będąca przedmiotem koncesji stanowi wprost narzędzie pozyskiwania informacji geologicznej przez Skarb Państwa na koszt i ryzyko wnioskodawcy i jest spójna z opracowanymi strategiami rozwoju państwa,
- c) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez abstrahujące od charakteru działalności koncesjonowanej uznanie, że wykonywanie działalności będącej przedmiotem decyzji stoi w sprzeczności z interesem publicznym,
- d) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), dalej jako: „K.p.a.” poprzez błędne określenie zakresu rozpoznania sprawy oraz czynienie ustaleń faktycznych na podstawie samych tylko oświadczeń organów opiniujących, podczas gdy stan faktyczny sprawy powinien być rekonstruowany na podstawie materiału dowodowego, dla realizacji fundamentalnej zasady prawdy materialnej.

W uzasadnieniu wniesionego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżąca wskazała, iż decyzją z dnia 2 czerwca 2023 r. znak: DGK.VI.4770.40.2018.MK.9 Minister Klimatu i Środowiska po przeprowadzeniu postępowania odmówił udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu w obszarze „Gołuchowice-Poręba-Siewierz”. Podstawą rozstrzygnięcia organu było przyjęcie, że planowana działalność będzie sprzeczna z interesem publicznym.

Jak podniosła we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżąca organ, wydając decyzję, oparł się na stanowiskach przedstawionych przez Burmistrza Miasta i Gminy Siewierz, Burmistrza Miasta Poręba oraz Burmistrza Łaz. Z pism tych wynika, że planowana działalność negatywnie wpłynie na rozwój gmin, zaszkodzi GZWP 454, odbije się negatywnie na walorach ekologicznych oraz atrakcyjności terenów wypoczynkowo-rekreacyjnych i mieszkaniowych. Zdaniem Skarżącej przytoczone stanowiska organów, a w ślad za nimi zaskarżona decyzja, błędnie utożsamiają działalność polegającą na poszukiwaniu i rozpoznawaniu kopalni z działalnością polegającą na wydobywaniu kopalni ze złóż. W jej ocenie podstawę wydania zaskarżonej decyzji stanowi przepis art. 29 ust. 1 P.g.g., według którego jeżeli zamierzona działalność sprzeciwia się interesowi publicznemu, w szczególności związanemu z bezpieczeństwem państwa w tym z interesem surowcowym państwa lub ochroną środowiska w tym z racjonalną gospodarką złóżami kopalni, bądź uniemożliwiłaby wykorzystanie nieruchomości lub obszarów morskich Rzeczypospolitej

Polskiej zgodnie z ich przeznaczeniem określonym odpowiednimi dokumentami, organ koncesyjny odmawia udzielenia koncesji.

Jak wskazała Skarżąca na podstawie wspomnianej regulacji Organ przyjął, że miał obowiązek rozważenia udzielenia koncesji w aspekcie ochrony środowiska z uwzględnieniem interesu publicznego oraz przyszłej możliwości eksploatacji udokumentowanych zasobów rud cynku i ołowiu. Stanowisko takie, w jej ocenie, jest skutkiem błędnej wykładni przez Organ pojęcia „zamierzona działalność”. Zarówno Organ koncesyjny jak i organy opiniujące wiążą negatywne skutki szczegółowo opisane w uzasadnieniu decyzji z działalnością polegającą na wydobyciu kopalin ze złóż. Wnioskowanie takie, zdaniem Spółki, nie tylko stoi w sprzeczności z wyraźnym wnioskiem strony zawartym już w samym jego tytule ale przede wszystkim z przepisami prawa materialnego. P.g.g. wyraźnie odróżnia bowiem poszczególne rodzaje działalności. Jak podniosła Spółka Organ koncesyjny zamierzoną działalność interpretuje przez pryzmat ewentualnych przyszłych i niepewnych skutków wydobywania kopalin ignorując, że z art. 25 ust. 1 P.g.g. wynika, że we wniosku o udzielenie koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóża kopaliny określa się cel, zakres i rodzaj prac geologicznych. Wystarczy zatem analiza wniosku strony, aby dojść do wniosku, że wnioskodawca wcale nie nosi się z zamiarem wykonywania jakichkolwiek robót, które mogłyby negatywnie wpłynąć na rozwój gmin, zaszkodzić GZWP 454, czy odbić się negatywnie na walorach ekologicznych oraz atrakcyjności terenów wypoczynkowo-rekreacyjnych i mieszkaniowych.

W ocenie Skarżącej, „zamierzona działalność” w rozumieniu art. 29 ust. 1 P.g.g., to wyłącznie działalność będąca przedmiotem wniosku strony o udzielenie koncesji.

W dalszej części wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżąca wskazała, iż organ koncesyjny nie tylko błędnie wywiódł wniosek co do braku interesu publicznego w uzyskiwaniu informacji geologicznej, ale też sprzecznie, w ocenie Skarżącej, z wiążącymi go aktami, w tym również o charakterze wewnętrznym, a w szczególności z uchwałą Rady Ministrów Polityką Energetyczną Polski do 2040 r. jak również Polityką Ekologiczną Państwa 2030. Jak Skarżąca zauważyła prace poszukiwawcze i rozpoznawcze, których celem jest dokumentowanie złóż kopaliny objętych własnością górnictwem w żaden sposób nie sprzeciwiają się interesowi publicznemu. Rudy cynku i ołowiu występujące w Polsce są bezspornie uznawane przez specjalistów geologii złożowej za surowce o znaczeniu strategicznym dla krajowej gospodarki, co zostało zawarte w szczególności w uchwalonej Polityce Surowcowej Państwa (PSP.2050) (Uchwała nr 39 Rady Ministrów z dnia 1 marca 2022 r.; poz. 371). Należy podkreślić, że głównym celem działań zaplanowanych w ramach

PSP.2050 „jest zabezpieczenie potrzeb bieżących i przyszłych oraz stałe poszerzanie bazy zasobowej kopalin do produkcji surowców”, co możliwe jest m.in. poprzez „poszukiwanie, rozpoznawanie oraz dokumentowanie złóż kopalin”. Ponadto jak podnosi Skarżąca PSP.2050 jasno określa, że jednym z celów szczegółowych zaplanowanych działań jest „zapewnienie sprzyjających warunków prawnych dla obecnych i przyszłych inwestorów oraz rozwój i unowocześnienie branży geologiczno-górnictwej”. Zdaniem Skarżącej zaskarżona decyzja wprost uniemożliwia zbadanie zasobów i nie realizuje Polityki Surowcowej Państwa.

W ocenie spółki na etapie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin to właśnie interes publiczny przemawia za koniecznością dokładnego rozpoznania strategicznych dla Polski, złóż rud cynku i ołowiu oraz udokumentowania nowych obszarów złożowych. Nie ulega wątpliwości, że w obecnej sytuacji gospodarczej i politycznej (m.in. finalne zakończenie wydobywania rud cynku i ołowiu w Polsce w 2020 r. i dynamiczny rozwój odnawialnych źródeł energii (OZE) oraz elektromobilności), w interesie państwa polskiego jest to, aby zadbać o jak najlepsze rozpoznanie i udokumentowanie tychże złóż, gdyż to stanowi podstawę ich ochrony. Ponadto, wszelkie dane geologiczne, próbki i wyniki przetworzenia i interpretacji danych geologicznych oraz przeprowadzanych badań próbek geologicznych, pozyskane od przedsiębiorców i na ich koszt (przedsiębiorców, którzy uzyskali koncesje na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż), przysługują Skarbowi Państwa.

Skarżąca zauważyła także, iż interes publiczny - interes surowcowy państwa, przemawia za dalszymi pracami poszukiwawczymi i rozpoznawczymi objętymi wnioskiem.

W dalszej części wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżąca wskazała, iż w toku postępowania doszło nadto do naruszenia przez organ przepisów postępowania jurysdykcyjnego, tj.: art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. Zdaniem Spółki organ uzasadnienie swej decyzji oparł o bezkrytyczne przyjęte w toku sprawy stanowiska organów opiniujących. W tej części uzasadnienie decyzji nie spełnia standardów wymaganych przez przepis art. 107 k.p.a., w szczególności wynikających z §3 - brak odwołania do jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby zagrożenie planowanej działalności dla środowiska naturalnego w tym wodnego. Stanowisko organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego stanowi li tylko subiektywne przekonanie tychże podmiotów, nieoparte żadnymi dowodami i na dodatek dotyczące innego rodzaju działalności niż zakreślonej w sprawie (działalności wydobywczej, a nie poszukiwawczej i rozpoznawczej).

Organ dopuścił się także zdaniem Skarżącej rażącego naruszenia przepisów, obligujących go do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego - zasada

bezpośredniości. Oczywistym jest przy tym, jak podnosi Spółka, że wobec braku dowodów odnośnie do rzekomego zagrożenia równie rzekomej i przyszłej działalności, Organ nie mógł dokonać tzw. oceny materiału dowodowego, bo materiału tego po prostu brak. W ten sposób jej zdaniem tzw. *swobodna ocena dowodów* stała się raczej *dowolną oceną przy braku dowodów*, a takiego działania polskie przepisy procesowe nie przewidują i nie legalizują, bo godzi ono w jedną z naczelných zasad procesowych - zasadę prawdy materialnej.

Mając powyższe na uwadze zważyć należy, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 29 ust. 1 P.g.g. w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania niniejszej decyzji jeżeli zamierzona działalność: 1) sprzeciwia się interesowi publicznemu, związanemu w szczególności z: a) bezpieczeństwem państwa, w tym bezpieczeństwem energetycznym, lub b) interesem surowcowym państwa, lub c) ochroną środowiska, w tym z racjonalną gospodarką złożami kopalin, lub d) realizacją transformacji energetycznej, w tym możliwością pozyskania środków finansowych na potrzeby realizacji tej transformacji, lub 2) uniemożliwiłaby wykorzystanie nieruchomości lub obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z ich przeznaczeniem określonym odpowiednio w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, w planach zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej lub w przepisach odrębnych, a w przypadku braku tych planów - uniemożliwiłaby wykorzystanie nieruchomości lub obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej w sposób wynikający z planu ogólnego gminy lub z przepisów odrębnych - organ koncesyjny odmawia udzielenia koncesji.

Co do zasady, w prawodawstwie polskim koncesje wprowadza się w tzw. dziedzinach strategicznych, czyli takich, na które państwo - z uwagi na ważny interes publiczny - dąży do zapewnienia sobie znacznie większej możliwości oddziaływania, niż jak ma to miejsce w przypadku innych dziedzin, także tych reglamentowanych. Innymi słowy, koncesja jest udzielana, przede wszystkim w interesie publicznym, co znajduje również wyraz w zacytowanym powyżej art. 29 ust. 1 P.g.g. Miarą interesu publicznego, w tym przypadku jest dokładność rozpoznania geologicznego, która z kolei wiąże się bezpośrednio z racjonalną gospodarką złożami kopalin. Wyrazem racjonalnej gospodarki złożem jest natomiast pozyskanie nowej informacji geologicznej i danych geologicznych o budowie złoża, co w przyszłości może się przełożyć na lepsze zaprojektowanie eksploatacji tego złoża i zapewnienie większego bezpieczeństwa prowadzenia prac. Koncesja poszukiwawczo-rozpoznawcza jest instrumentem umożliwiającym prowadzenie przez organ świadomej polityki służącej racjonalnej gospodarce złożami kopalin.

Jak wynika z przepisu art. 23 ust. 2 pkt 1 P.g.g. w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania niniejszej decyzji w odniesieniu do działalności prowadzonej poza granicami obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej udzielenie koncesji na: 1) poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż kopalin, z wyłączeniem złóż węglowodorów, 2) poszukiwanie i rozpoznawanie złóż węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złóż - wymaga opinii wójta (burmistrza, prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce wykonywania zamierzonej działalności. W doktrynie i orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, iż postępowanie przed organem współdziałającym ma w istocie swojej charakter pomocniczego stadium postępowania w sprawie załatwianej przez inny organ w drodze decyzji administracyjnej, czyli w postępowaniu głównym (zob. post. SKO w Łodzi z 3.7.1997 r., KO 1673/97, OwSS 1998, Nr 1, poz. 5; wyr. NSA z 7.3.2002 r., II SA 2938/00, Legalis). To incydentalne postępowanie jest więc tylko elementem postępowania głównego, nie zaś postępowaniem odrębnym, choć ustawodawca przyznał temu stadium postępowania specyficzną "niezależność" od pozostałej części postępowania w sprawie. Działanie organu współdziałającego jest niezależnym postępowaniem incydentalnym w stosunku do postępowania głównego, a postanowienie administracyjne wydawane przez organ współdziałający wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy.

W ramach przeprowadzonego postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji Minister Klimatu i Środowiska zasięgnął opinii Burmistrza Miasta i Gminy Siewierz, Burmistrza Miasta Poręba, Burmistrza Łaz oraz Prezydenta Miasta Dąbrowy Górniczej. Projekt rozstrzygnięcia został negatywnie zaopiniowany przez Burmistrza Miasta i Gminy Siewierz (postanowienie z dnia 13 stycznia 2023 r., znak: PP.6523.1.2023), Burmistrza Miasta Poręba (postanowienie z dnia 11 stycznia 2023 r., znak: OŚ.6524.0001.2023), Burmistrza Łaz (postanowienie z dnia 16 stycznia 2023 r., znak: WK-OŚ.6523.1.2023). Jedynie Prezydent Miasta Dąbrowy Górniczej pozytywnie zaopiniował projekt koncesji (postanowienie z 13 stycznia 2023 r., znak: WOŚ.650.1.2023.KP).

W postanowieniu z dnia 16 stycznia 2023 r., znak: WK-OŚ.6523.1.2023 Burmistrz Łaz wskazał, iż z rozporządzenia nr 7/2016 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody podziemnej w Dąbrowie Górniczej - Ujejscu z dnia 23 grudnia 2016 r. (Dz. Urz. Woj. Śląsk, z 2016 r. poz. 7076), wynika, że ograniczony sposób użytkowania z uwagi na ochronę zasobów wodnych dotyczy między innymi działek nr 1127 i 1134 w Chruszczobrodzie Piaskach. Działki te wymienione są jednocześnie we wniosku koncesyjnym jako działki, na których będą wykonywane prace geologiczne. Z rozporządzenia tego wynika także, że na terenie ochrony

pośredniej nie wolno wykonywać otworów wiertniczych. Konfrontacja wniosku koncesyjnego ze wskazanym rozporządzeniem nr 7/2016 prowadzi do wniosku, że działalność objęta koncesją nie może być wykonywana na terenie, na którym obowiązuje zakaz prowadzenia takiej działalności. Burmistrz Łaz wskazał nadto, że obszar koncesyjny zlokalizowany na terenie Gminy Łazy, objęty jest miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego Miasta i Gminy Łazy przyjętym Uchwałą Nr XX/179/16 Rady Miejskiej w Łazach z dnia 14 września 2016 r. oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego: Uchwała XXIV/215/17 z dnia 23 lutego 2017 r. w sprawie Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Łazy. Miejscowy plan zagospodarowania oraz studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego nie regulują zasad prowadzenia prac geologicznych związanych z poszukiwaniem i rozpoznawaniem rud cynku i ołowiu. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Gminy Łazy nie zakłada na przedmiotowym obszarze terenów przemysłowych umożliwiających wydobywanie kopalin.

Burmistrz Łaz w wydanym postanowieniu z dnia 16 stycznia 2023 r., znak: WK-OŚ.6523.1.2023 zauważył ponadto, że Sejmik Województwa Śląskiego Uchwałą nr VI/21/40/2020 z dnia 22 czerwca 2020r. przyjął apel dotyczący ochrony na terenie gmin powiatu zawierciańskiego zasobów bogactw naturalnych i GZWP 454, który jest rezerwą wody pitnej dla Śląska i Zagłębia Dąbrowskiego poprzez sprzeciw wobec planów lokalizacji, budowy kopalni rud cynku i ołowiu oraz eksploatacji tych złóż na terenie Jury Krakowsko-Częstochowskiej. Jak przedstawiono w uzasadnieniu Planu lokalizacji, budowy kopalni rud cynku i ołowiu oraz eksploatacji tych złóż na tym terenie stwarza bezpośrednie zagrożenie dla zaopatrzenia mieszkańców w dobrej jakości wodę. Prowadzenie prac koncesyjnych wpłynie również znacząco na ubytek walorów ekologicznych oraz na utratę atrakcyjności terenów wypoczynkowo-rekreacyjnych oraz mieszkaniowych, które to mogą dotkliwie obniżyć atrakcyjność Gminy Łazy, jako gminy nieprzemysłowej stawiającej na rozwój turystyki i rekreacji z bezpośrednim dostępem do bogactw Jury Krakowsko-Częstochowskiej, tj. parku Krajobrazowego Orlich Gniazd oraz rezerwatu Góry Chełm.

W postanowieniu z dnia 11 stycznia 2023 r., znak: OŚ.6524.0001.2023 Burmistrz Miasta Poręba podniósł, iż prowadzenie prac w zakresie poszukiwania i rozpoznawania złóż cynku i ołowiu wiąże się z późniejszą działalnością jaką jest budowa i eksploatacja kopalni. Na terenie Poręby występują dwa Główne Zbiorniki Wód Podziemnych:

- GZWP 454 - zbiornik triasowy Monokliny Krakowsko - Śląskiej o powierzchni 732 km². Rozciąga się pomiędzy linią Trzebinia - Będzin - Piekary Śląskie na zachodzie a Olkuszem i

Zawierciem na wschodzie. Tworzą go węglanowe osady dolnego i środkowego triasu. Zbiornik ten stanowi podstawową strukturę wodonośną na terenie gminy i obejmuje prawie w całości jej teren,

- GZWP Nr 327 Lubliniec - Myszków - zbiornik triasowy Monokliny Krakowsko - Śląskiej o powierzchni 1729 km². Rozciąga się równoleżnikowo pomiędzy zachodnią granicą województwa śląskiego a okolicami Myszkowa na wschodzie sięgając terenów powiatu zawierciańskiego w tym zachodniej części gminy Włodowice, wschodnich obrzeży Zawiercia i okolic źródłowych odcinków Warty i Czarnej Przemszy. Tworzą go węglanowe osady dolnego i środkowego triasu o szczelinowo - krasowej strukturze.

W postanowieniu z dnia 11 stycznia 2023 r., znak: OŚ.6524.0001.2023 Burmistrz Miasta Poręba zauważył ponadto, iż złoża rud występują głównie w skałach węglanowych triasu stanowiących źródło wód podziemnych dla zaopatrzenia przemysłu, rolnictwa a także mieszkańców na terenie nie tylko Poręby, ale także Zawiercia, Ogrodziera, czy Łaz. Brak ciągłości warstw izolacyjnych pokładów wodonośnych spowoduje:

- lej depresji uniemożliwiający korzystanie z dotychczasowych studni dostarczających wyjątkowej jakości wodę zarówno mieszkańcom jak i podmiotom gospodarczym,

- zanieczyszczenie lokalnych studni i wód powierzchniowych podnoszącym się poziomem wód po zaprzestaniu eksploatacji kopalni i pompowania, na skutek wypłukiwania rozpuszczalnych związków siarki i metali oraz ropopochodnych pochodzących z eksploatowanych urządzeń,

- zrzuty zasolonych wód kopalnianych do wód powierzchniowych, powodujących ich zanieczyszczenie, ograniczające ich wykorzystanie poniżej miejsca zrzutu, mogące powodować podtopienia,

- zanieczyszczenie wód pitnych i powierzchniowych w dalszym biegu rzek - skażenie będzie stopniowo przez lata uwalniać się do cieków wodnych i spływać w dół dorzecza Wisły i Warty, generując koszty dla lokalnych społeczności z nich korzystających. Ponadto w obszarze planowanej koncesji znajdują się tereny o podwyższonej wartości przyrodniczej: Las Porębski i Polany Śródleśne.

Burmistrz Miasta Poręba wskazał także, że możliwość eksploatacji udokumentowanych złóż kopalin podstawowych: rud cynku i ołowiu w oparciu o ustawę prawo geologiczne i górnictwe koliduje z proponowaną ochroną unikatowych walorów przyrodniczych i krajobrazowych ustaloną w oparciu o prawo ochrony przyrody, na co wskazują zapisy obowiązującego „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Poręba”

uchwalonego Uchwałą Nr XXX1/321/21 Rady Miasta Poręba z dnia 29 listopada 2021 roku. Postuluje się rezygnację z eksploatacji złóż lub eksploatację z ochroną powierzchni i wód podziemnych. Dokumenty planistyczne gminy Poręba nie przewidują możliwości lokalizacji na terenie gminy kopalni rud cynku i ołowiu, ani też zakładu ich przetwarzania, czy też osadników szlamów.

W postanowieniu z dnia 13 stycznia 2023 r., znak: PP.6523.1.2023 Burmistrz Miasta i Gminy Siewierz wskazał, iż zarówno ustalenia obowiązujących na terenie Gminy Siewierz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jak i kierunki zagospodarowania przestrzennego przyjęte w studium uwarunkowań, nie przewidują działalności objętej projektem koncesji. Polityka przestrzenna gminy w granicach przedmiotowej koncesji skierowana jest na rozwój budownictwa mieszkaniowego oraz rozwój działalności usługowej i produkcyjnej. Zarówno kierunki zagospodarowania przestrzennego jak i ustalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz trendy w wydawanych decyzjach o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, nie przewidują uruchomienia kolejnej eksploatacji w granicach Siewierza. Siewierz pod względem budowy geologicznej jest rejonem charakteryzującym się obfitym występowaniem zróżnicowanych kopalń, jednakże nie jest możliwe dopuszczenie wydobycia każdej z nich w każdym terenie, gdyż godzi to w pozostałe gałęzie rozwojowe miasta.

Burmistrz Miasta i Gminy Siewierz zauważył także, że poszukiwanie i rozpoznawanie złóż rud cynku i ołowiu prowadzone będzie w celu późniejszego wydobycia surowca. Potencjalna eksploatacja złoża nie godzi się z polityką rozwojową gminy. Siewierz to atrakcyjna turystycznie gmina położona przy "głównych szlakach komunikacyjnych, gdzie władze samorządowe wypracowały kompromis pomiędzy zapewnieniem komfortowych warunków osadniczych a sprzyjającymi warunkami dla rozwoju przedsiębiorców. Eksploatacja rud cynku i ołowiu stanowić będzie poważne zagrożenie zarówno dla komfortu i jakości życia lokalnej społeczności jak i stanu środowiska naturalnego. Charakter tego typu eksploatacji, szczególnie prowadzony metodą odkrywkową niesie za sobą skutki w postaci degradacji otaczającego terenu, naruszenia warunków hydrogeologicznych, hydrologicznych, hydrochemicznych oraz areosanitarnych. Zwiększy się również ruch samochodów ciężarowych z wydobywanym urobkiem, doprowadzając do zniszczenia lokalnych dróg i zwiększenia zagrożenia drogowego dla lokalnego ruchu i pieszych. Ponadto teren objęty projektem koncesji znajduje się w obszarze GZWP 454, zasilający w wodę pitną cały obszar miasta i gminy. Potencjalna eksploatacja stanowi realne zagrożenie obniżenia poziomu wodonośnego i skażenia wody metalami ciężkimi. Ponadto jak wynika z bazy

dostępnej na geoportalu Stowarzyszenia "Pracownia na rzecz Wszystkich Istot" teren objęty wnioskiem o udzielenie koncesji znajduje się w granicach ustanowionego głównego korytarza ekologicznego Południowo-Centralnego (KPdC) Bory Stobrawskie GKPdC-12.

W postanowieniu z 13 stycznia 2023 r., znak: WOŚ.650.1.2023.KP Prezydent Miasta Dąbrowy Górniczej pozytywnie zaopiniował projekt koncesji wskazując, iż projektowane linie geofizyczne oraz otwory wiertnicze znajdują się poza granicami administracyjnymi miasta na prawach powiatu Dąbrowa Górnicza.

Szczegółowa analiza treści wszystkich przywołanych powyżej czterech opinii organów współdziałających prowadzi do wniosku, iż organy je wydające precyzyjnie rozgraniczały prowadzenie prac poszukiwawczo - rozpoznawczych od wydobywania kopaliny. Wprawdzie w opiniach tych wyrażonych w formie postanowień organy wydające je odnosiły się także dodatkowo do prowadzonych już po przeprowadzeniu poszukiwania i rozpoznawania złoża prac wydobywczych ale każda z tych opinii w swej części rozstrzygającej tzw. sentencji stwierdza, iż jej przedmiotem jest zaopiniowanie projektu rozstrzygnięcia w sprawie udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie rud cynku i ołowiu w obszarze Gołuchowice - Poręba - Siewierz, położonym na terenie gmin: Siewierz, Łazy, Poręba, miasta na prawach powiatu Dąbrowa Górnicza, w powiecie będzińskim i zawierciańskim w województwie śląskim. Ponadto w szczegółowych uzasadnieniach tych opinii w głównym zakresie organ współdziałający każdorazowo przedstawiając swoje stanowisko w sprawie odnosi się do prac poszukiwawczo - rozpoznawczych.

Nie można podzielić argumentu Spółki, iż wydając zaskarżoną decyzję odmowną organ oparł swoje rozstrzygnięcie w oparciu o ogólnie i dowolne tezy dotyczące wydobywania kopaliny ze złoża, a tym samym, iż w toku przeprowadzonego postępowania doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 29 ust. 1 P.g.g. albowiem w uzasadnieniu wydanej decyzji Minister wprost wskazał, iż możliwe zagospodarowanie rudy cynku i ołowiu w omawianym obszarze niewątpliwie może stanowić zagrożenie dla środowiska naturalnego i w szczególności oddziaływać na wody użytkowe związane z GZWP 454. Zagadnienie to jest ogólnie znane z bieżących przykładów funkcjonowania, a następnie likwidacji kopalń cynku i ołowiu w Polsce. Lokalizacja obszaru badań oraz położenie udokumentowanych złóż rud Zn-Pb „Siewierz”, „Gołuchowice” oraz „Poręba” wskazuje na duże prawdopodobieństwo znacznej ingerencji w środowisko naturalne, szczególnie w środowisko wodne – co stanowi kluczowy czynnik poddający w wątpliwość możliwość zrównoważonego zagospodarowania udokumentowanych zasobów rud Zn-Pb, zwłaszcza w kontekście pogodzenia, sprzecznego interesu publicznego wynikającego z potrzeby ochrony zasobów GZWP 454. Z tych też

względów argumenty zawarte w zarzucie pkt a wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy uznać należy za całkowicie bezzasadne.

Idąc dalej wbrew twierdzeniom Skarżącej zawartych w zarzucie pkt b i c wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy każda działalność w tym działalność poszukiwawczo-rozpoznawcza może być jak najbardziej sprzeczna z interesem publicznym albowiem jak każda działalność niesie ona za sobą konkretne następstwa. W przypadku omawianego obszaru badań, znajdują się w jego granicach 3 udokumentowane złoża rud cynku i ołowiu – „Siewierz”, „Poręba” oraz „Gołuchowice”. W przypadku złóż „Siewierz” i „Poręba” mówić można o złożach peryferyjnych o wyjątkowo skomplikowanej budowie nawet jak na ten typ złóż oraz o ograniczonych, nieciągłych zasobach trudnych do zagospodarowania. Jedyne złożo „Gołuchowice” rozpatrywane może być w tym przypadku w kategoriach posiadających wartość gospodarczą. Temu stanowisku odpowiada także koncepcja zaproponowana przez Skarżącą, skupiona na robotach geologicznych w otoczeniu złoża „Gołuchowice”. Problematyczność złoża „Gołuchowice” poza poruszoną kwestią zlokalizowania go w obszarze GZWP 454 związana jest również z głębokością jego zalegania oraz stopnia zagospodarowania powierzchni nad nim. Złożo to zalega na głębokości 20-80 m. p. p. t. co czyni je złożem płytkim, zasadnym do zagospodarowania metodą odkrywkową. Równocześnie w obecnie udokumentowanych granicach złoża znajduje się praktycznie cała miejscowość Gołuchowice. Należy mieć na uwadze, iż prowadzenie działalności poszukiwawczo-rozpoznawczej w bezpośrednim sąsiedztwie rozpoznanego już złoża, ma na celu i prowadzi do wytworzenia stosownej dokumentacji geologicznej/ dodatku do dokumentacji geologicznej. Wytworzenie i późniejsze zatwierdzenie takiego dokumentu przez organ koncesyjny prowadzi do wejścia przez przedsiębiorcę w uprawnienia wynikające z art. 15 P.g.g., jak również prawa do posługiwania się wytworzoną dokumentacją na potrzeby ubiegania się o koncesję wydobywczą. Nie ulega wątpliwości, iż działalność gospodarcza (w tym działalność polegająca na poszukiwaniu i rozpoznawaniu złóż kopalin) jest działalnością zarobkową tj. działalnością mającą na celu uzyskanie zysku. W przypadku działalności projektowanej przez Skarżącą, realnym sposobem na uzyskanie zysku, jak również powetowaniu kosztów związanych z działalnością poszukiwawczo-rozpoznawczą, jest dążenie do późniejszego uzyskania koncesji i rozpoczęcia wydobycia kopaliny. W świetle powyższego należy stwierdzić, iż w następstwie udzielenia koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż cynku i ołowiu w zaproponowanym obszarze, organ koncesyjny niejako automatycznie dopuszcza możliwość późniejszej działalności wydobywczej. Przy obecnym stanie zaawansowania technik górniczych działalność tego typu rodzi jednak bardzo wiele wątpliwości. Eksploatacja metodą odkrywkową wymagać

będzie bowiem nie tylko głębokiego przekształcenia krajobrazu, w tym stosunków wodnych, ale także i faktycznej likwidacji miejscowości Gołuchowice. Podjęcie eksploatacji metodą podziemną natomiast, z racji niewielkiej głębokości zalegania złoża, będzie odznaczać się znaczną uciążliwością dla mieszkańców znajdujących się w obszarze górniczym. Równocześnie w obecnym stanie prawnym Skarżąca nie może żądać wykupu nieruchomości niezbędnych do prowadzenia działalności wydobywczej. W świetle powyższego należy stwierdzić, iż projektowana działalność Skarżącej jest faktycznie długofalowo niezgodna z interesem publicznym. W takim stanie rzeczy zasadnym staje się odmówienie udzielenia koncesji ze względu na ważny interes społeczny.

Jak wskazała Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy na podstawie art. 29 ust. 1 P.g.g. Organ przyjął, że miał obowiązek rozważenia udzielenia koncesji w aspekcie ochrony środowiska z uwzględnieniem interesu publicznego oraz przyszłej możliwości eksploatacji udokumentowanych zasobów rud cynku i ołowiu. Stanowisko takie, w jej ocenie, jest skutkiem błędnej wykładni przez Organ pojęcia „zamierzona działalność”. Zarówno Organ koncesyjny jak i organy opiniujące wiążą zdaniem Skarżącej negatywne skutki szczegółowo opisane w uzasadnieniu decyzji z działalnością polegającą na wydobyciu kopalin ze złóż. Wnioskowanie takie, zdaniem Spółki, nie tylko stoi w sprzeczności z wyrażnym wnioskiem strony zawartym już w samym jego tytule ale przede wszystkim z przepisami prawa materialnego. P.g.g. wyraźnie odróżnia bowiem poszczególne rodzaje działalności. Jak podniosła Spółka Organ koncesyjny zamierzoną działalność interpretuje przez pryzmat ewentualnych przyszłych i niepewnych skutków wydobywania kopalin ignorując, że z art. 25 ust. 1 P.g.g. wynika, że we wniosku o udzielenie koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złoża kopaliny określa się cel, zakres i rodzaj prac geologicznych.

W tym miejscu organ pragnie podnieść, iż udzielenie koncesji niezależnie od jej celu poprzedzone musi być oceną potencjalnych skutków jej udzielenia. Ocena taka musi obejmować także aspekt realnego interesu publicznego, który przemawiałby za udzieleniem koncesji. W określonych przypadkach kompromis polega bowiem na rezygnacji z możliwości uzyskania nowej informacji geologicznej w zamian za likwidację realnego przyszłego zagrożenia lub poprawy jakości środowiska. W niniejszym przypadku jakość środowiska stanowi wartość nadrzędną i w hierarchii wartości stoi wyżej niż możliwość zagospodarowania złóż rud cynku i ołowiu w omawianym obszarze. Warunki geologiczne zwłaszcza hydrogeologiczne w przedmiotowej przestrzeni powodują, że udokumentowane zasoby rud są faktycznie niewydobywalne z uwagi na to, iż złoża znajduje się w całości w

poziomie wodonośnym, o szczególnym znaczeniu dla zaopatrywania ludności w wodę - GZWP 454, który jest rezerwą wody pitnej dla Śląska i Zagłębia Dąbrowskiego. GZWP 454 został ustanowiony dla utworów triasu. Jest to zbiornik typu szczawinowo-krasowego o dużej zasobności i miąższości piętra wodonośnego ok. 100 m. GZWP 454 pozostaje pod wpływem drenażu wskutek eksploatacji w rejonie olkuskim rud cynku i ołowiu, a także pozyskania wód dla zaopatrzenia tego rejonu. Skutkiem drenażu jest występowanie rozległego leja depresji. Konsekwencją drenażu górotworu jest także usunięcie zjawiska wyporu hydrostatycznego skał, które znajdowały się poniżej zwierciadła wody podziemnej i zagęszczanie skał luźnych lub też zmniejszenie naporu hydrostatycznego na spąg izolujących warstw nakrywających warstwy wodonośne. Jedno i drugie prowadzi do siadań terenu. Natomiast spowodowane drenażem zmiany gradientu i prędkości wód podziemnych mogą wywołać zjawiska sufozji i erozji podziemnej, a w konsekwencji powstanie nieciągłych deformacji terenu.

Głębokość poziomów wodonośnych zbiornika sięga poniżej 60-80 m pod poziom terenu. GZWP 454 cechuje się małą odpornością na zanieczyszczenie. W związku z tym dla zbiornika zostały wyznaczone obszary ochronne na obszarach zasilania wód podziemnych. Dla ochrony zbiornika zostały zdefiniowane między innymi następujące zakazy, a to zakaz:

- 1) lokalizowania inwestycji szkodliwych dla środowiska i zdrowia ludzi oraz innych inwestycji mogących pogorszyć stan wód podziemnych,
- 2) wykonywania robót lub czynności, które mogą zmniejszyć przydatność wody lub wydajność ujęć wody i źródeł,
- 3) niekontrolowanego gromadzenia ścieków i składowania odpadów,
- 4) rolniczego wykorzystania ścieków,
- 5) zakładania cmentarzy i grzebania zwierząt,
- 6) używania samolotów do prowadzenia zabiegów rolniczych.

Abstrahując od powyższych rozważań podnieść należy, iż działalność poszukiwawczo rozpoznawcza ma finalnie na celu udokumentowanie złoża kopaliny. Dokumentacja geologiczna złoża jest punktem wyjścia dla działalności wydobywczej i podstawą do oceny i opracowania racjonalnej gospodarki zasobami udokumentowanego złoża.

Za niezasadny należy ponadto uznać podniesiony przez Spółkę w pkt d zarzut naruszenia przez organ przepisów prawa procesowego, tj. art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez błędne określenie zakresu rozpoznania sprawy oraz czynienie ustaleń faktycznych na

podstawie samych tylko oświadczeń organów opiniujących albowiem jak już powyżej wskazano postępowanie przed organem współdziałającym jest niezależnym administracyjnym postępowaniem incydentalnym w stosunku do postępowania głównego, a postanowienie administracyjne wydawane przez organ współdziałający wchodzi w skład materiału dowodowego sprawy. Minister czynił zatem ustalenia w toku przeprowadzonego postępowania w wyniku którego wydana została zaskarżona decyzja nie na podstawie oświadczeń organów współdziałających ale na podstawie aktów administracyjnych – postanowień, które wydane zostały po przeprowadzeniu stosownych wпадkowych postępowań administracyjnych. W tym miejscu szczególnego podkreślenia raz jeszcze wymaga, iż stanowisko organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego stanowi w swej istocie dowód w postępowaniu przed organem głównym, a organ współdziałający przy wydawaniu opinii prowadzi odrębne postępowanie wпадkowe, w którym gromadzone są dowody. Skarżąca była stroną wszystkich postępowań wпадkowych, w których wydane zostały kwestionowane przez nią opinie w formie postanowień i jeżeli nie była zadowolona z tych rozstrzygnięć mogła je zaskarżyć odpowiednim środkiem odwoławczym (czego nie uczyniła), a przede wszystkim mogła kwestionować dowody, w oparciu o które organy współdziałające wydawały swoje stanowiska.

Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem spółki, iż organ uzasadnienie swej decyzji z dnia 02 czerwca 2023 r. oparł o bezkrytyczne przyjęte w toku sprawy stanowiska organów opiniujących albowiem opinie organów współdziałających zostały wydane po szczegółowej analizie przez organy współdziałające aktów prawa miejscowego (w szczególności miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego) a decyzja organu z dnia 02 czerwca 2023 r. w swym uzasadnieniu poddaje wyczerpującej analizie te opinie, a nadto nie można także zgodzić się z twierdzeniem spółki, iż uzasadnienie decyzji nie spełnia standardów wymaganych przez przepis art. 107 k.p.a., w szczególności wynikających z §3 poprzez brak odwołania do jakichkolwiek dowodów, które potwierdzałyby zagrożenie planowanej działalności dla środowiska naturalnego w tym wodnego. Dowody, o których mowa w zdaniu poprzedzającym stanowią bowiem w szczególności wydane w sprawie opinie organów współdziałających. Wbrew twierdzeniom Skarżącej stanowisko organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego nie stanowi tylko subiektywnego przekonania tychże podmiotów, nieopartego żadnymi dowodami. Nie dotyczy ono także innego rodzaju działalności niż zakreślona w sprawie.

W uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżąca wskazała także, iż organ koncesyjny nie tylko błędnie wywiódł wniosek co do braku interesu publicznego w uzyskiwaniu informacji geologicznej, ale też sprzecznie, w ocenie Skarżącej, z wiążącymi go aktami, w tym również o charakterze wewnętrznym, a w szczególności z uchwałą Rady Ministrów Polityką Energetyczną Polski do 2040 r. jak również Polityką Ekologiczną Państwa 2030. Jak wskazuje Skarżąca rudy cynku i ołowiu występujące w Polsce są bezspornie uznawane przez specjalistów geologii złożowej za surowce o znaczeniu strategicznym dla krajowej gospodarki, co zostało zawarte w szczególności w uchwalonej Polityce Surowcowej Państwa (PSP.2050) (Uchwała nr 39 Rady Ministrów z dnia 1 marca 2022 r.; poz. 371). Zdaniem Skarżącej głównym celem działań zaplanowanych w ramach PSP.2050 „jest zabezpieczenie potrzeb bieżących i przyszłych oraz stałe poszerzanie bazy zasobowej kopalin do produkcji surowców”, co możliwe jest m.in. poprzez „poszukiwanie, rozpoznawanie oraz dokumentowanie złóż kopalin”. Ponadto jak podnosi Skarżąca PSP.2050 jasno określa, że jednym z celów szczegółowych zaplanowanych działań jest „zapewnienie sprzyjających warunków prawnych dla obecnych i przyszłych inwestorów oraz rozwój i unowocześnienie branży geologiczno-górnictwa”. Zdaniem Skarżącej zaskarżona decyzja wprost uniemożliwia zbadanie zasobów i nie realizuje Polityki Surowcowej Państwa.

W tym miejscu w pierwszej kolejności podkreślić należy, że akty o których wspomina Skarżąca nie mogą stanowić podstawy prawnej wydania przez organ decyzji administracyjnej ani podejmowania w toku prowadzonych postępowań jakichkolwiek innych rozstrzygnięć albowiem nie mają charakteru powszechnie obowiązującego. Mają one charakter jedynie planowy, prognostyczny. Ponadto są to dokumenty o charakterze ramowym, które nie ograniczają organu koncesyjnego w rozpatrywaniu każdego przypadku indywidualnie z zachowaniem racjonalności stosowania zaleceń w nich zawartych. Co więcej wydając decyzję w sprawie udzielenia koncesji należy mieć na względzie przede wszystkim przepisy prawa powszechnie obowiązującego i konkretny stan faktyczny danej sprawy. Wskazane przez Skarżącą dokumenty nie mogą być natomiast stosowane przez organ w sposób wiążąco nadrzędny albowiem wyznaczają one jedynie generalne kierunki w zakresie gospodarowania zasobami surowców kraju, a ponadto nie mają one jak już powyżej wskazano charakteru powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Niezależnie od powyższego zauważyć należy, iż przyjęcie toku rozumowania Skarżącej doprowadziłoby do wyłączenia stosowania wszelkich przepisów prawa mogących stać w opozycji do celów wskazanych w tych dokumentach. Nawiązując ponadto do tego co zostało powyżej wskazane, przyjmując nawet jedynie hipotetycznie (co w niniejszej sprawie nie ma

oczywiście miejsca), iż wskazane dokumenty miałyby wiążący charakter niemożliwym byłoby wcielenie w życie ich postanowień w takim stanie faktycznym sprawy jak niniejszy gdzie przedmiotowe złoże znajduje się w poziomie wodonośnym, który stanowi podstawowe źródło zaopatrzenia w wodę mieszkańców tego obszaru.

Wskazać należy także, iż przywoływane przez Skarżącą dokumenty są aktualizowane (zmieniane) ze względu na panującą na świecie sytuację geopolityczną oraz przyjmowane na świecie, w tym w Unii Europejskiej jako plany strategiczne dotyczące zapotrzebowania na surowce.

Ponadto zauważyć należy, iż w dyrektywie Unii Europejskiej dotyczącej ochrony wód podziemnych, w części wstępnej zostało stwierdzone, iż wody podziemne są wartościowym zasobem naturalnym, który jako taki powinien być chroniony przed pogorszeniem stanu i zanieczyszczeniem chemicznym. Jest to szczególnie ważne dla ekosystemów zależnych od wód podziemnych oraz w przypadku wykorzystywania wód podziemnych do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia. Wody podziemne stanowią najbardziej wrażliwe i największe zasoby słodkiej wody w Unii Europejskiej, a przede wszystkim główne źródło publicznego zaopatrzenia w wodę pitną w wielu regionach. Ochrona części wód podziemnych, które wykorzystuje się lub które zamierza się wykorzystywać w przyszłości do pozyskiwania wody pitnej, musi być realizowana w taki sposób, aby unikać pogorszenia jakości takich zasobów wodnych w celu zredukowania poziomu uzdatniania wody pitnej, zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

W celu ochrony środowiska jako całości, a w szczególności zdrowia ludzkiego, trzeba unikać powstawania wywołujących negatywne skutki stężeń szkodliwych zanieczyszczeń w wodach podziemnych, zapobiegać ich powstawaniu lub je zmniejszać. Dyrektywa 2000/60/WE zawiera ogólne przepisy dotyczące ochrony i zachowania stanu wód podziemnych. Zgodnie z art. 17 tej dyrektywy należy przyjąć środki w celu zapobiegania i ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem, w tym kryteria oceny dobrego stanu chemicznego wód podziemnych oraz kryteria identyfikacji znaczących i utrzymujących się trendów wzrostowych, jak również kryteria służące definiowaniu początkowych punktów odwrócenia takich trendów.

Z zaprezentowanych powyżej względów przyjąć zatem należało, iż wydana przez Ministra Klimatu i Środowiska decyzja z dnia 02 czerwca 2023 r. znak: DGK-VI.4770.40.2018.MK.9

jest słuszna, w pełni zgodna z prawem, a przy jej wydaniu nie doszło do naruszenia przez organ jakichkolwiek przepisów prawa zarówno materialnego i procesowego.

Mając na uwadze zaprezentowane powyżej okoliczności orzeczono jak na wstępie.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna. Strona niezadowolona z decyzji może w terminie 30 dni od jej doręczenia za pośrednictwem Ministra Klimatu i Środowiska złożyć skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Wpis stały od skargi wynosi w sprawach górnictwa i geologii 1 000 zł. Stronie przysługuje prawo ubiegania się o zwolnienie od kosztów lub przyznanie prawa pomocy, na jej wniosek złożony do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Z up. Ministra

Krzysztof Galos
Podsekretarz Stanu - Główny Geolog
Kraju
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Otrzymują:

1. Ferrite Resources Polska sp. z o.o.
ul. Browarowa 21, 43-100 Tychy reprezentowana przez r.pr. dr Aleksandra Marekwię;
2. Lasy Państwowe Nadleśnictwo Siewierz
ul. Łysa Góra 6, 42-470 Siewierz;
3. a/a.

Do wiadomości:

1. Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego
ul. Ligonia, 40-037 Katowice;
2. Urząd Miasta i Gminy Siewierz
ul. Żwirki i Wigury 16, 42-470 Siewierz;
3. Urząd Miasta Łazy
ul. Romualda Traugutta 15, 42-450 Łazy;
4. Urząd Miasta Poręba
ul. Dworcowa 1, 42-400 Poręba;
5. Urząd Miejski w Dąbrowie Górniczej
ul. Graniczna 21, 41-300 Dąbrowa Górnicza;
6. Starostwo Powiatowe w Będzinie
ul. Jana Śączewskiego 6, 42-500 Będzin;
7. Starostwo Powiatowe w Zawierciu

- ul. Henryka Sienkiewicza 34, 42-400 Zawiercie;
8. Okręgowy Urząd Górniczy w Katowicach
ul. Obroki 87, 40-833 Katowice;
9. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
ul. Konstruktorska 3A, 02-673 Warszawa;
10. Wyższy Urząd Górniczy
ul. Poniałowskiego 31, 40-055 Katowice;
11. Państwowy Instytut Geologiczny – Państwowy Instytut Badawczy
ul. Konstruktorska 3A, 02-673 Warszawa.

Potwierdzam zgodność kopii wydruku z dokumentem elektronicznym:

Identyfikator dokumentu	2722023.12796670.10490070
Nazwa dokumentu	decyzja II instancja.pdf
Tytuł dokumentu	decyzja II instancja
Sygnatura dokumentu	DGK-WK-II.760.42.2023
Data dokumentu	01.08.2024
Skrót dokumentu	7747AB59423EF2B0A2A1CB565FABFBC0C2FA3CFB
Wersja dokumentu	1.15
Data podpisu	01.08.2024 14:31:50
Podpisane przez	Krzysztof Andrzej Galos; Ministerstwo Klimatu i Środowiska Podsekretarz Stanu - Główny Geolog Kraju

EZD 3.118.1.1.

Data wydruku: 02.08.2024

Autor wydruku: Makowska Elżbieta (Radca Prawny)